

Mijn nieuwe fiets

Mijn prachtige, gloednieuwe fiets kijkt mij aan.

Hij zegt: 'Stap maar op, want dan kunnen we gaan!

Probeer het en dan zul je zien, grote meid,
dat een fiets zonder zijwieltjes héél lekker rijdt.'

'Maar wat als ik val, met mijn neus op de straat?'

'Probeer het, pas dan zul je zien hoe het gaat.
Misschien dat je valt en misschien gaat het goed!
Je weet het pas zeker wanneer je het doet!'

'Maar, hoe moet ik beginnen en wat is het plan?'

'Gewoon zitten en trappen, zo hard als je kan!
Zolang je blijft trappen, ga je rechtdoor
en kan je niet vallen dus... gaan we ervoor?'

Ik adem diep in... haal mijn voet van de grond.
Ik trap op de trappers... de wielen gaan rond.
Ik trap en ik trap en... ik ga als een speer!
Ik fiets een heel rondje en dan nog een keer!

Ik schiet over straat als een vuurpijl zo vlug,
met de wind in mijn haar en de zon op mijn rug.
'Ik kan het! Ik kan het!' roep ik. 'Kijk naar mij!'
En ik voel me ineens als een vogel zo vrij.

Dus wees nou niet bang dat je iets niet zal leren.
Het enige wat je moet doen is... proberen!

Beer en ik

Beer gaat altijd overal mee naartoe.

Beer is stoer – maar als ik haar dikke bruine vacht aai, sluit ze haar ogen en begint ze te spinnen.

Maar, oppassen hoor, want beren blijven WILDE dieren.

Beer kan behoorlijk grommen...

'Zou ze moe zijn?' vraag ik me dan af. 'Of zou ze honger hebben?'

Meestal heeft ze honger.

Gelukkig hebben we hetzelfde lievelingseten.

TAART!

'Taart is de oplossing voor alles', zegt Beer altijd als ze een enorme berenhap taart neemt.

Laatst klikte mijn broer tegen mama dat ik een mok had gebroken.

'Nietes!' riep ik.

Beer had het gedaan, maar dat wilde ik niet vertellen. Zij kan het ook niet helpen dat ze van die grote, onhandige poten heeft.

Beer brengt mij elke dag op haar rug naar school.

Als we aankomen moet ze altijd heel stil zijn, want ze mag de juf niet bang maken.

Het is nog best lastig om zo'n grote beer te verstoppen in de klas, dus zorg ik ervoor dat ze altijd goed vermomd is.

Laatst lag Beer op de grond, toen ging de juf boven op haar zitten omdat ze dacht dat Beer een bank was!

En een andere keer had Beer de bril van de juf 'geleend', toen dacht de juf dat Beer een nieuw meisje was. Ze mocht meteen een stukje voorlezen uit ons boek.

Mijn vriendjes zijn gek op Beer omdat ze fijne berenknuffels geeft.

Maar waar ik ook heenga, ik neem altijd taart mee, zodat Beer niet gaat...

'G-R-O-M-M-E-N!'

Want... beren blijven WILDE dieren!

De Noordenwind en de Zon

De Noordenwind was zich aan het uitsloven in de lucht.

'Joehoeeee! Kijk naar mij! Ik ben supersterk!'
bulderde Wind onstuimig.

De bomen zwiëpten heen en weer, bloemblaadjes werden losgerukt en de was wapperde wild aan de waslijn.

Plotseling liet Maartjes roze onderbroek los van de lijn en vloog hoog door de lucht.

De Zon keek het aan en vond het allemaal maar niks.

'Noordenwind, waarom moet je zo hard blazen?' vroeg ze nors.

'Omdat ik sterk en stoer en superspectaculair ben!' riep Wind opschepperig. 'Hoezo? Ben je jaloers, Zon?'

De Zon lachte. 'Als jij zo sterk bent, durf je vast wel een wedstrijdje te doen. Zie je dat meisje daar beneden?'

Zon wees met een van haar stralen naar Maartje die achter haar roze onderbroek aanrende om hem te vangen.

'Kun jij haar jas uitblazen?'

'Makkie!' zei Wind en hij zoog zoveel lucht op dat hij helemaal opzwool.

Toen blies hij alles in één enorme ijzige windvlaag uit. De koude lucht wervelde om Maartje heen, dus ze trok haar jas wat steviger dicht.

Wind blies nog een keer, heel hard. En Maartje trok haar jas nog dichter om zich heen. Dit ging zo door tot Wind het uiteindelijk uitgeput opgaf.

'Mijn beurt', zei Zon stralend. En ze begon zo uitbundig te schijnen dat alle zonnebloemen in de buurt hun hoofd naar haar toe draaiden.

Maartje stopte met rennen en keek glimlachend omhoog.
Ze pakte de onderbroek, die in het gras was gevallen,
op en depte haar voorhoofd ermee.

‘Wat is het warm!’ zei Maartje.
Ze trok haar jas uit, legde hem naast haar
in het gras en ging lekker zitten.

Zon keek Wind aan
en trok één wenkbrauw op.

‘Nou...?’ vroeg ze plagerig.

‘Ja, ja...’ zei Wind
en hij blies de aftocht.

Gebaseerd op
een fabel van
Aesopus

Niet zo eng

Stella de Spin was bang voor mensen.

Ze hebben maar twee ogen en twee poten in plaats van acht van alles, zoals ik! dacht ze terwijl ze een web weefde. Maar het griezeligst is dat ze zo GROOT en lomp zijn. En ze vegen altijd mijn webben weg!

Aan de andere kant van het park liepen Bas en Lola samen naar school.

'Ik hou niet van spinnen', zei Bas.

'Waarom niet?' vroeg Lola.

'Ze hebben zoveel harige poten', zei Bas griezelend.

Maar Lola hoorde het niet. Ze stond naar een bijzonder fijn geweven spinnenweb te kijken. De dauwdruppeltjes op de dunne draadjes glinsterden als kleine diamantjes in de zon.

'Oooh!' zei Lola, 'Kijk, Bas!'

Samen keken ze naar het web en zagen de spin spinnen.

'Het is... *prachtig*', zei Bas vol verwondering.

Vanuit haar web staarde Stella naar de mensenkinderen. Ze waren dan wel groot en raar, maar ze hadden gelukkig geen stoffer en blik bij zich.

'Spinnen...' zei Bas. 'Mensen...' zei Stella.

'...misschien zijn ze toch niet zo eng.'

